NOROCULUI ÎNCERCUTAREA

ROMAN de MARI AVENTURI și SUFERINȚE

Adaptare de Bimu Birnicescu

BRAZILIA

Nic. TRAIAN.

17) Comuna „Frăția Română"

Cum a scăpat Costea din robie, ajungând să fie din nou om liber ? Iată ce doreau să afle surorile și fratele lui Costea, precum credem că și cititorii sunt doritori să fie lămuriți asupra acestui lucru. Să povestim, așa dar, pe scurt toată întâmplarea.

Secretarul dela Rio de Janeiro al guvernului brazilian — numele acestui secretar era Alberto Prado — obținuse ușor și repede prin soția sa, ca împărăteasa Braziliei să-l primească în audiență. Mișcată și impresionată de purtarea

atât de cinstită a lui Moș Barbu, care înapoiase diamantul ce-i dăduse soldatul Traian Nicoară, împărăteasa, o femeie tânără și foarte bună la suflet, își exprimă dorința să vadă pe Moș Barbu și pe Traian Nicoară și să stea de vorbă cu dânșii. Secretarul se grăbi să îndeplinească această dorință.

Atât Moș Barbu, cât și Traian Nicoară rămaseră uluiți, când Alberto Prado le împărtăși dorința împărătesei. Nici în vis nu s'ar fi gândit că ar fi putut vreodată să aibă parte de o cinste așa de mare. Să fie primiți de împărăteasa!

Insă Alberto Prado îi liniști, spunându-le că împărăteasa este foarte bună și primitoare și că, prin urmare, nu trebue să fie prea sfioși și să se piardă cu firea.

Dar soldatul Traian Nicoară mai era neliniștit și speriat. Se aștepta să fie, dacă nu pedepsit, dar cel puțin mustrat, pentru că primise cadou un diamant dela sclavul negru, care, precum știm, furase diamantul din minele împărătești dela Mondanga.

Totuși, conduși de secretar, Moș Barbu și Traian Nicoară merseră la palatul împărătesc și se înfățișară împărătesei. Pe când treceau prin grădinile palatului, lui Moș Barbu i se umplură ochii de lacrimi și inima începu să-i bată în piept. In grădinile acelea era doar sărmanul, nenorocitul său fiu Costea. Ce fericire ar fi fost pentru Moș Barbu să întâlnească pe Costea și să-l strângă măcar câteva clipe în brațele sale ! Moș Barbu îl căuta peste tot cu privirile, însă, spre marea sa durere, nu i-a fost să-l vadă și să-l întâlnească.

In schimb, împărăteasa îl primi și îi vorbi cu toată bunătatea. Il lăudă mult pentru purtarea lui cinstită și spuse câteva cuvinte de încurajare și lui Traian Nicoară, care, simțindu-se vinovat, tremura și era palid la față.

Dar iată că pe când ei stăteau înaintea împărătesei, un grup de sclavi negri, mânați cu lovituri de bice, trecea prin o parte a grădinei împărătești. Moș Barbu îi zări. In fruntea sclavilor negri mergea un sclav alb : acesta era Costea. Văzându-l, Moș Barbu dete, fără voia sa, un strigăt de durere și căzu în nesimțire.

Mirată, împărăteasa vru să știe pricina acestei întâmplări. Secretarul Alberto Prado îi povesti pe scurt devotamentul de necrezut al lui Costea, care se vându-se ca rob pentru a-și scăpa familia din mizerie. Impărăteasa a fost așa de mișcată de povestea aceasta, încât o năpădiră lacrimile.

„Atâta devotament și atâta dragoste de familie, zise ea, merită o răsplată frumoasă". Porunci, așa dar, unui aghiotant ca tânărul Costea să fie adus înaintea ei. Costea fu adus așa cum era, adică, îmbrăcat în zdrențe.

„Tinere, îi zise împărăteasa, din clipa aceasta, ești liber. Libertatea ta este o răsplată mică a jertfei tale fără pereche. Intoarce-te la ai tăi și trăește de azi înainte ca om liber. Iar ca o amintire din partea mea și ca un semn că atâta timp cât voi fi în viață, am să-ți duc de grijă și ai să fii sub ocrotirea mea, primește în dar inelul acesta. Să-l păstrezi cu sfințenie și să treacă la urmașii tăi. Să fie ca un simbol al virtuților, care cinstesc familia ta. Am să povestesc și soțului meu împăratul, despre admirabila ta purtare. Să știi că, începând de astăzi, viitorul tău și al familiei tale este sub grija și ocrotirea noastră. Oameni buni, își încheie împărăteasa vorba, mergeți cu bine și Dumnezeu să vă fie pururi într'ajutor. Vă încredințez că aflând despre purtarea voastră și despre frumoasele voastre însușiri, am simțit o mulțumire și o fericire cum nu mai simțisem până astăzi".

Spunând acestea, împărăteasa părăsi sala de audiență, urmată de doamnele ei de onoare. Toți cei de față au fost foarte mișcați, auzind cuvinte așa de frumoase.

Secretarul Alberto Prado vroia ca Moș Barbu, Costea și soldatul Traian Nicoară să stea câteva zile ca musafiri acasă la el. „Imi veți face mie și veți face mai ales soției mele o nespusă plăcere, dându-i prilejul să stea de vorbă cu oameni din țara sa și din neamul său".

Ei însă, oricât de măguliți se simțeau de această propunere, ardeau de nerăbdare de a se întoarce cât mai repede acasă și de a se bucura cu ceilalți membri ai familiei de fericirea de care avuseseră parte — adică, de liberarea din robie a lui Costea.

Plecară, așa dar, în aceeași zi, iar Alberto Prado îi însoți până afară din oraș, făcându-le cele mai bune urări și spunându-le să nu-l uite.

Dela înapoierea lui Costea, belșugul și binecuvântarea lui Dumnezeu se revărsară asupra familiei acestor Români